

22 Αυγούστου 2013

Γέροντας Φώτιος ο Κερασιώτης (1ο μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Ευάγγελος Θεοδώρου, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών - Πρ. Πρύτανης](#)

Αναρίθμητοι Έλληνες σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας με βαθειά συγκίνηση δέχθηκαν την είδηση για την εκδημία προς Κύριον του πνευματικού τους πατέρα ιερομονάχου γέροντα Φωτίου, ο οποίος κατά κόσμον λεγόταν Αντώνιος Σκάνδαλος. Ο γέροντας Φώτιος αναδείχθηκε κατά πάντα άξιος διάδοχος του μακαριστού γέροντα Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου. Η κοίμησή του έγινε την 03.45 ώρα τα ξημερώματα της Μ. Τρίτης 30ής Απριλίου 2013 στην κλινική «Υγεία».

Επιφυλασσομένοι να παρουσιάσουμε προσεχώς πληρέστερα την προσωπικότητα και το έργο του, περιοριζόμαστε αφ' ενός στο παρόν δημοσίευμα να σκιαγραφήσουμε τους κυρίως σταθμούς της ζωής του και την ακτινοβολία του πνευματικού του πορτραίτου, αφ' ετέρου να περιγράψουμε συνοπτικά στιγμιότυπα από την εντυπωσιακή μεταφορά του στην Κερασιά του Αγίου Όρους (σε υψόμετρο 750 μ.), όπου έγινε η κηδεία του.

Ο πατέρας Φώτιος γεννήθηκε την 10ην Δεκεμβρίου 1933 στο Λημέρι της Ευρυτανίας σε υψόμετρο 920 περίπου μέτρων. Από την παιδική του ηλικία απέκτησε ζωηρά θρησκευτικά βιώματα με την επίδραση τόσο των ευσεβών γονέων του, όσον και του φυσικού περιβάλλοντος του χωριού του. Υψώνοντας τα μάτια του είτε την ημέρα στις υψηλές κορυφές του βουνού «Λιάκουρα» (σε ύψος μέχρι 2200 μ.) είτε τις νύχτες στα λαμπερά άστρα που χαρίζουν μυστηριακή γοητεία στη σιγαλιά του μεγαλόπρεπου τοπίου, ένοιωθε την ψυχή του να πλημμυρίζει από αισθήματα λατρείας προς τον Δημιουργό και Πλάστη των πάντων. Η παιδική αυτή εμπειρία τον συνόδευε σε όλη του την ζωή και κρατούσε μέσα του άσβεστη την φλόγα της νοσταλγίας για τα υψηλά βουνά. Η νοσταλγία του αυτή ήταν η γενεσιουργός αιτία του γεγονότος ότι διάλεξε να καταναλώσει σχεδόν τη μοναστική του ζωή κοντά η πάνω στα ψηλά βουνά (όπως θα αναφέρουμε πιο κάτω στην Πεντέλη, στην Κερασιά του Αγίου Όρους στο βουνό Καλλίδρομος της Φθιώτιδας).

Εγκύκλια μόρφωση έλαβε ο νεαρός Αντώνιος πρώτα στη γενέτειρά του και στη

συνέχεια στο Περιστέρι της Αττικής, όπου το έτος 1947 μετακόμισε η πολύτεκνη οικογένειά του. Ως ευσεβής νέος δίδαξε κατηχητικά μαθήματα σε παιδιά της ενορίας του αγίου Αντωνίου (πολιούχου στο Περιστέρι). Εργαζόμενος την ημέρα φοίτησε σε νυκτερινό σχολείο. Μόνο στις δύο τελευταίες τάξεις του τότε Γυμνασίου (σημερινού Λυκείου) πήγε στο ημερήσιο σχολείο. Διψώντας για μόρφωση, σπούδασε στη Νομική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία πήρε το πτυχίο του το έτος 1954, και στη Θεολογική Σχολή του ιδίου Πανεπιστημίου, από την οποία έλαβε το πτυχίο του το 1970.

Ως νομικός εισήλθε στο Δικαστικό Σώμα και υπηρέτησε ως Ειρηνοδίκης και Πάρεδρος Πρωτοδίκης στη Χαλκίδα. Η επιτυχία του στην πρώτη δύσκολη δίκη του ήταν προμήνυμα για μια λαμπρή δικαστική σταδιοδρομία. Αλλά η κλήση του από τον Θεό και η επαφή του με ακτινοβόλες μορφές του νεωτάτου ελληνικού Μοναχισμού ανέφλεξαν και ανερρίπησαν τη φλόγα ενός ζωηρού πόθου να στραφεί και αυτός προς τον αγγελικό μοναστικό βίο. Στην αρχή καθοδηγήθηκε από τον αείμνηστο πρωτοπρεσβύτερο π. Άγγελο Νησιώτη και ιδίως από τον μακαριστό αρχιμανδρίτη Παντελεήμονα Μπαρδάκο (τον μετέπειτα Μητροπολίτη Σάμου), που ήταν φορέας του ανακαινιστικού πνεύματος της ατύπως και αθορούβως διακονούσης τότε την Εκκλησία Αδελφότητας Θεολόγων «Χάρις». Το έτος 1965 γνωρίζει τον γέροντα π. Πορφύριο και στη συνέχεια έως τις αρχές Μαρτίου τού έτους 1966 συγκατοικεί είτε στα Καλίσια Πεντέλης μαζί του, είτε κατά τις επισκέψεις και διαμονές του στο Άγιο Όρος με τον Πατέρα Θεόκλητο Διονυσιάτη στην Ι. Μονή Διονυσίου ή με τον πατέρα Παΐσιο στο κελλί του.

Την 19η Μαρτίου 1966, σε ηλικία 33 ετών, εισήλθε ως δόκιμος μοναχός στην Ι. Μονή Πετράκη (Αθήνα). Ακολούθως, κατόπιν μαρτυρίας του ιερομονάχου Γαβριήλ Διονυσιάτου, εκάρη μοναχός από τον τότε Ηγούμενο της Ι. Μονής Πετράκη πατέρα Χαράλαμπο Βασιλόπουλο με το μοναχικό όνομα Φώτιος. Την 20η Μαρτίου 1966 χειροτονήθηκε διάκονος στον Ι. Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Αιγάλεω και στην συνέχεια την 19η Ιουνίου 1966 στον Ι. Ναό Αγίου Ελευθερίου Γκύζη, πρεσβύτερος με το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτη από τον τότε Μητροπολίτη Φθιώτιδος κυρό Δαμασκηνό, ο οποίος και τον ενέγραψε στην Ι. Μονή Αγάθωνος. Στο Μοναχολόγιο της Ι. αυτής Μονής ο τότε Ηγούμενος Γερμανός Δημάκος γράφει παρατήρηση, κατά την οποία ο π. Φώτιος «είναι σεμνός και ενάρετος με απόλυτον συνέπειαν εις το «ο εξελέξατο ιερό επάγγελμα. Ο Θεός ας τον ενισχύη».

Έως ότου λάβει το πτυχίο του εκ της Θεολογικής Σχολής το έτος 1970 κατοικούσε στην Ι. Μονή Πετράκη (με ηγούμενο τον π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο). Την 2α Ιουνίου 1970 ανεχώρησε για την Κερασιά του Αγίου Όρους (υψόμετρο 720 μ.), όπου

υπετάγη στον γέροντα Πορφύριο, ο οποίος ήταν στα Καυσοκαλύβια (σε υψόμετρο 170 μ.) και τον οποίο είχε ήδη γνωρίσει από το 1965 στην Πολυκλινική Αθηνών και στα Καλίσια. Εκεί, την 24η Σεπτεμβρίου 1977, έγινε Μεγαλόσχημος. Από το 1971, κατά τις περιόδους των νηστειών, κατέβαινε στην Ι. Μητρόπολη Αργολίδος, όπου με την ευλογία του οικείου Μητροπολίτου, ασκούσε το έργο του εξομολόγου πνευματικού στην Ι. Μονή του αγίου Θεοδοσίου και στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Πέτρου.

Το 1978 με τη φροντίδα του γέροντα Πορφυρίου εγκαταβίωσε ως διάδοχός του στον περίβολο του Ι. Ναού του Αγ. Νικολάου Καλισίων και εκεί έμεινε επί εικοσαετία, προσφέροντας πνευματική βοήθεια σε πλήθος επισκεπτών και προσκυνητών, που συνέρρεαν καθημερινά για εξομολόγηση, και ενισχύοντας με λειτουργίες, κήρυγμα και αγρυπνίες τη λεγομένη «οικογένεια των Καλισίων» δηλαδή τον σταθερό κύκλο πνευματικών παιδιών του, για τα οποία ο πατήρ Φώτιος και τα Καλίσια ήταν οι συνδετικοί τους κρίκοι.

Ο πόθος του γέροντα Φωτίου για το Άγιο Όρος τον έφερε στο κελλί του Αγίου Δημητρίου Κερασιάς, τον Μάιο του 1998. Το κελλί αυτό τον 19ο αιώνα ανήκε στον επιφανή ιερομόναχο Χατζηγιώργη, τον οποίο ο πατήρ Παΐσιος έχει εξυμνήσει ως άγιον. Ένας σοβαρός τραυματισμός του και τα πολυετή σοβαρά αιματολογικά προβλήματά του υποχρέωσαν τον πατέρα Φώτιο να επιστρέψει και να παραμείνει στην Αθήνα προς θεραπεία. Τότε, κατόπιν πρωτοβουλίας του Σεβ. Μητροπολίτη Φθιώτιδας κ. Νικολάου, την 24η Ιουνίου 1999 εγκαταστάθηκε ως εφημέριος και πνευματικός της Ι. Μονής Δαμάστας (σε υψόμετρο 750 μ. στο βουνό Καλλίδρομος της Φθιώτιδας), όπου παρέμεινε έως την κοίμησή του.

Ενεθάρρυνε τον εξωραϊσμό της Ιεράς αυτής Μονής και συνετέλεσε στην αναβάθμιση του δυναμικού των μοναστριών της με δύο μορφωμένες πνευματικές θυγατέρες του. Πρόκειται για τη σημερινή Ηγουμένη Ιωάννα, η οποία έχει κάμει λαμπρές πολυετείς σπουδές στην Ωτορινολαρυγγολογία στη Γερμανία και Αγγλία και έγινε πνευματικό του τέκνο το 1993 στα Καλίσια, και για την αδελφή Πελαγία, η οποία έχει συνδεθεί με τον π. Φώτιο από την εποχή της πνευματικής του παρουσίας στο Άργος.

Από τη Δαμάστα επί 7½ χρόνια αρκετές φορές μετέβαινε στην Αθήνα, για να υποβάλλεται επί 7 ½ χρόνια με ιώβεια υπομονή σε θεραπεία.

Τέλος, χωρίς να είναι δυνατό να στέκεται όρθιος και να περιπατεί μισοξαπλωμένος πάνω σε ανάκλιτρο μέσα στο δωμάτιό του, δεχόταν προς εξομολόγηση.

Ο πατήρ Φώτιος είχε όλα τα χαρίσματα που είχε και ο γέροντάς του Πορφύριος, ο οποίος, όπως εύστοχα γράφει η κ. Αμαλία Βουλγαράκη ήταν «διορατικός και προορατικός», «χαμογελαστός γέροντας της καλοσύνης, της σοφίας της βαθιάς γνώσεως των Πατέρων, της ταπεινοφροσύνης, της υπομονής, της πλήρους κατανόησης και της χωρίς όρια αγάπης για τον πονεμένο σύγχρονο άνθρωπο» («Και σήμερα γίνονται θαύματα», εκδ. Μαΐστρου, Αθήνα 2012, σ. 30). Η γλυκειά αυστηρότητά του συνδυαζόταν με επιείκεια που ήταν αποτέλεσμα της συνηθισμένης στους Πατέρες «Οικονομίας», η οποία πάντοτε καταφεύγει σε δικαστική αναζήτηση και εξιχνίαση ελαφρυντικών μέσα στις ευρύτερες ψυχολογικές και πνευματικές συναρτήσεις της ζωής των εξομολογουμένων. Κατά την εύστοχη επισήμανση του Σεβ. Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Νικολάου, η αγιότητά του βοήθησε τον π. Φώτιο να ζήσει όλη την τραχύτητα της μοναστικής ζωής, για να σκορπίζει στον κόσμο γλυκύτητα. Ενώ δεν μιλούσε πολύ, με την μορφή του κέρδιζε την αγάπη του κόσμου. Πολλές φορές μόνο με κάποιο μορφασμό του προσώπου του προέτρεπε σε κάτι η απέτρεπε από κάτι.

Το τέλος του στην κλινική των Αθηνών «Υγεία» έχει οσιακά γνωρίσματα. Τις παραμονές της ημέρας του θανάτου του είπε στην Ηγουμένη Ιωάννα: «Φεύγω, αδελφή. Παρακαλώ συγχώρεσέ με». Τη Μ. Δευτέρα, μίαν ημέρα πριν από την κοίμησή του, εκατοντάδες πνευματικών του παιδιών έφθασαν στην κλινική για να πάρουν την ευλογία του. Οι τελευταίοι λόγοι του ήταν: «Ο Σταυρός του Κυρίου διώχνει τα δαιμόνια, διότι έχει τη δύναμη της σταυρικής του θυσίας». Αυτή τη δύναμη είχε σε όλη του την ζωή».

<http://bit.ly/174eRgB>